

handling. Jeg vilde anse det for at være at hense på denne vigtige Sag til det Uvisse, dersom Resultatet af disse Forhandlinger blev det, at Lovforslaget maatte føres tilbage til det andet Thing, efterat være undergaaet Forandringer.

Jessen: Dersom Love om Anlæg og Drift af Jernbaner ikke skulde komme tilstede, uden at Alle, hvis Stemme, der behøvedes dertil, deri fandt et Udtryk for, hvad de ønskede og hvad de ventede, saa vare vi viselig ikke endnu komne til at høre paa Jernbane, idetmindste ikke i Sjælland og paa Fyn; thi der er vel neppe noget Omraade for Lovgivningen, paa hvilket Meninger og beretigede Ønsker ere saa forskellige, som ved Lovgivning om Jernbaneanlæg. Jeg behøver ikke at sige, at det Lovforslag, som nu foreligger, ingenlunde fuldt tilfredsstiller mine Ønsker og Forventninger, som end ikke havde fundet fuldt Udtryk i det Lovforslag, som her blev vedtaget i Sessionen 1877—78, og om hvilket det da nedsatte Udvalg havde forenet sig gennem meget vanskelige og vidtløftige Forhandlinger. Men naar Udvalget trods de forskellige Meninger og trods de forskellige Ægner, som Udvalgets enkelte Medlemmer repræsenterede, dog havde forenet sig om dette Lovforslag, da hidrørte det væsentlig deraf, at Alle gik til Behandlingen med det Hovedsyn paa Sagen, at der burde bringes Noget ud deraf, og at det var urigtigt længere at lade vor Udvikling af Jernbanerne ligge hen, saaledes som Tilfældet nu havde været i flere Aar, og at det var store og vigtige Interesser, der stod paa Spil, hvis man ikke forsatte denne Udvikling. Konjunkturerne vare og ere saare gunstige for Udførelsen af Arbejder. Der er lave Arbejdspriser, der er megen Arbejdskraft, vi have haat stort Materiel samlet fra ældre Tider, som for at kunne forrente sig maa anvendes, vi have en stor Stab af dygtige Folk, der ere uddannede dertil, kort sagt: vi have Alt, hvad der synes at behøves, og vi have ikke Mangel paa Penge i Statskassen til at udrede de Udgifter, der ere foreslaaede. Det synes altsaa at være paa Tide, at vi atter begynde paa Jernbanebygning. Naaget jeg som sagt har flere Betæneligheder ved at gaa ind paa forskellige Bestemmelser i dette Lovforslag, saa vil jeg dog lægge disse Betæneligheder tilside og vil tilraade ærede Medlemmer af det høie Thing ligeledes at gjøre det, for at vi kunne faae Noget udrettet; thi jeg veed ikke, hvor stærk Sammenkittningen af de forskellige Ansuelser, som har ført til det Resultat, der nu foreligger i Lovforslaget, har været paa andet Sted, og jeg tør ikke have nogen Mening om, hvorvidt der ikke kunde ske en Oplosning deraf, naar Lovforslaget kom tilbage til det andet Thing. Men efter den Andel, jeg havde i det Lovforslag, som blev vedtaget her i Thinget sidst, tror jeg at skulde det høie Thing og navnlig ærede Med-

lemmer af det da nedsatte Udvalg at gjøre noget nærmere Rede for, hvorfor jeg tror at burde tilraade, at man overvinder de Betæneligheder, der kunde være ved at tage mod Loven, som den foreligger, og gaa ind paa de Usvigelser fra det, vi da bleve enige om, som have fundet deres Udtryk i dette Lovudkast. Den høitagtede Minister har allerede nævnt nogle af disse Punkter, og jeg skal kun dvale kort ved faa af dem. Det vil ses, at der i første Paragraf af Lovforslaget er sket den Forandring, at Herning—Skjern-Linien er forlangt ført over Ribæk istedetfor, at det efter Lovforslaget, som det sidst blev vedtaget her, var overladt til Regjeringens Bestemmelse at vælge en Linie mellem Skjern og Herning. Der var flere af Udvalgets Medlemmer, som iøvrigt fandt, at det maaste vilde være det Retteste at vælge den korteste Linie mellem disse to Punkter, idet Forstjellen i det Land, som den gennemløber, ikke vilde være saa særdeles stor, hvadenten man tog den paatænkte Linie fra Herning over Varde til Skjern eller fra Herning over Ribæk til Skjern. Den første af disse Linier er 5,71 Mile lang, og den anden er 5,37 Mile lang. Andre have ment, at det vilde være heldigere at vælge en noget sybligere Linie, og at man skulde give den et østligere Sving over mod Arnborg, hvorved den vilde komme til at gaa langs med Starribla og gennem de bedste af de ikke stærkt befolkede Dele af den Egn, som Banen vil komme tilgode. For den Linie, som nu Folkethinget har valgt, taler absolut det, at den er noget kortere end den anden Linie, som sidst var paatænkt, og at, som jeg tror at kunne sige, Forstjellen paa Befolkningen, der vil faae Nytte af den ene og den anden Linie, ikke er meget stor. Den nordlige Egn har i alt Fald alt det Gode, at den har en Chaussee nemlig Chausseen fra Ringstøbing til Herning og derved er noget bedre hjulpet end de sybligere Ægner. Jeg tror derfor ikke, at der i saa Henseende kan være nogen Betænelighed ved at gaa over til den sybligere Linie over Ribæk. Men hvad jeg derimod med Hensyn til dette Spørgsmaal om Skjern—Herning Linien har langt større Betænelighed ved, er, at det efter Lovforslaget beror paa Handelsbanken, hvorvidt Skjern—Herning Banen skal komme til Udførelse. Det anser jeg for meget uheldigt. Jeg frygter meget for, at det vil gjøre en Overenskomst med Banken vanskeligere, idet Banken let vil kunne nære den Forventning, at Rigsdagen da senere, naar Banken ikke vil gaa ind paa disse Billaar, vilde stille den bedre Billaar. Jeg deler den høitæredes Ministers Opfattelse af, at den Sum, som ligger i Lovforslaget, er et liberalt Tilbud fra Lovgivningsmagtens Side, og jeg tilføjer, at jeg ikke kan se, at der egentlig er nogen streng Nødvendighed eller nogen særdeles talende Grund tilstede for Statens Vedkommende til at erhverve Banen fra Silkeborg til Herning,